

32000R1347

L 160/19

DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

30.6.2000

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) nr 1347/2000**z dnia 29 maja 2000 r.****w sprawie jurysdykcji, uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich i w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej za dzieci obojga małżonków**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 61 lit. c) i art. 67 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji ⁽¹⁾,uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽²⁾,uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Państwa Członkowskie postawiły sobie za cel utrzymanie i rozwój Unii jako przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, w ramach której zapewniony jest swobodny przepływ osób. W celu ustanowienia tej przestrzeni Wspólnota przyjmuje, między innymi, środki w dziedzinie współpracy sądowej w sprawach cywilnych, która jest niezbędna dla właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego.
- (2) Prawidłowe funkcjonowanie rynku wewnętrznego wymaga poprawy i uproszczenia swobodnego przepływu orzeczeń w sprawach cywilnych.
- (3) Materia ta wchodzi obecnie w zakres art. 65 Traktatu.
- (4) Różnice między niektórymi przepisami krajowymi dotyczącymi jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych utrudniają swobodny przepływ osób oraz prawidłowe funkcjonowanie rynku wewnętrznego. Istnieją w związku z tym podstawy do wprowadzenia przepisów umożliwiających ujednoczenie reguł zbiegu jurysdykcji w sprawach małżeńskich i w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej poprzez uproszczenie formalności w celu szybkiego i automatycznego uznawania i wykonywania orzeczeń.
- (5) Zgodnie z zasadami pomocniczości i proporcjonalności,

określonymi w art. 5 Traktatu, cele niniejszego rozporządzenia nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez Państwa Członkowskie, natomiast możliwe jest lepsze ich osiągnięcie na poziomie Wspólnoty. Niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne dla osiągnięcia tych celów.

- (6) Rada w drodze aktu z dnia 28 maja 1998 r. ⁽⁴⁾ sporządziła tekst konwencji w sprawie właściwości oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich i zaleciła jej przyjęcie przez Państwa Członkowskie, zgodnie z ich odpowiednimi regułami konstytucyjnymi. Należy zapewnić ciągłość wyników negocjacji związanych z zawarciem konwencji. Treść tej konwencji przeniesiona została w dużej części do niniejszego rozporządzenia, ale zawiera ono pewną liczbę nowych przepisów, które nie znalazły się w konwencji i które mają na celu doprowadzenie do jej spójności z niektórymi przepisami proponowanego rozporządzenia w sprawie jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach cywilnych i handlowych.
- (7) Aby osiągnąć cel swobodnego przepływu orzeczeń w sprawach małżeńskich i sprawach odpowiedzialności rodzicielskiej we Wspólnocie, właściwe i konieczne jest, aby uznawanie poza granicami jurysdykcji orzeczeń w sprawach dotyczących rozwiązania więzów małżeńskich oraz odpowiedzialności rodziców za dzieci obojga małżonków regulowane było wiążącym i bezpośrednio stosowanym aktem prawnym Wspólnoty.
- (8) Środki ustanowione w niniejszym rozporządzeniu powinny być spójne i jednolite celem umożliwienia ludziom najbardziej swobodnego przemieszczania. Z tego względu powinno być ono stosowane również wobec obywateli państw trzecich, którzy są wystarczająco silnie związani z terytorium jednego z Państw Członkowskich, zgodnie z zasadami jurysdykcji ustanowionymi w tym rozporządzeniu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 247 z 31.8.1999, str. 1.

⁽²⁾ Opinia wydana dnia 17 listopada 1999 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽³⁾ Dz.U. C 368 z 20.12.1999, str. 23.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 221 z 16. 7.1998, str. 1. W tym samym dniu, w którym została opracowana konwencja, Rada przyjęła do wiadomości raport wyjaśniający do konwencji, przygotowany przez prof. Alegría Borrás. Raport ten zamieszczony jest na stronie 27 wymienionego Dziennika Urzędowego..

- (9) Zakres niniejszego rozporządzenia obejmuje postępowania cywilne, jak również postępowania pozasądowe w sprawach małżeńskich w niektórych państwach, z wyłączeniem postępowań o charakterze wyłącznie religijnym. Z tego względu należy ustalić, że odniesienie do „sądów” obejmuje wszystkie organy, sądowe lub inne, właściwe w sprawach małżeńskich.
- (10) Niniejsze rozporządzenie ogranicza się do postępowań dotyczących rozwodów, separacji lub unieważnienia małżeństwa. Uznanie wyroku rozwodowego lub unieważniającego dotyczy tylko rozwiązania więzów małżeńskich. Rozporządzenie nie dotyczy takich kwestii, jak wina małżonków, następstwa majątkowe małżeństwa, obowiązki alimentacyjne lub inne możliwe dodatkowe zobowiązania, nawet jeżeli pozostają one w związku z wyżej wspomnianymi postępowaniami.
- (11) Niniejsze rozporządzenie obejmuje odpowiedzialność rodziców za dzieci obojga małżonków w sprawach ściśle związanych z postępowaniem rozwodowym, separacyjnym lub postępowaniem o unieważnienie małżeństwa.
- (12) Podstawy jurysdykcji przyjęte w niniejszym rozporządzeniu oparte są na zasadzie, że musi istnieć rzeczywistość więz między daną stroną a Państwem Członkowskim wykonującym jurysdykcję. Decyzja o przyjęciu niektórych podstaw wiąże się z faktem, że występują one w różnych krajowych systemach prawnych i są akceptowane przez pozostałe Państwa Członkowskie.
- (13) Jednym z zagrożeń, które należy uwzględnić w związku z ochroną dzieci obojga małżonków w sytuacjach kryzysu małżeńskiego, jest sytuacja, w której jedno z rodziców zabiera dziecko do innego kraju. Podstawowe interesy dzieci muszą być dlatego chronione, zgodnie, w szczególności, z Konwencją haską z dnia 25 października 1980 r. dotyczącą cywilnych aspektów uprowadzenia dziecka za granicę. W związku z tym miejsce legalnego zwykłego pobytu jest uznawane za podstawę jurysdykcji sądu, w przypadku gdy ze względu na zmianę miejsca pobytu dziecka lub w przypadku gdy z naruszeniem prawa nie doszło do powrotu dziecka, nastąpiła faktyczna zmiana miejsca zwykłego pobytu.
- (14) Niniejsze rozporządzenie nie stanowi przeszkody dla przyjmowania przez sądy Państwa Członkowskiego, w przypadkach niecierpiących zwłoki, tymczasowych lub zabezpieczających środków w odniesieniu do osób lub majątku znajdujących się w tym państwie.
- (15) Pojęcie „orzeczenie” obejmuje tylko wyroki, które prowadzą do rozwodu, separacji lub unieważnienia małżeństwa. Dokumenty formalnie przyjęte lub zarejestrowane jako instrumenty autentyczne i które podlegają wykonaniu w jednym Państwie Członkowskim, są uważane za równoważne takim „orzeczeniom”.
- (16) Uznawanie i wykonywanie orzeczeń wydanych w jednym Państwie Członkowskim opiera się na zasadzie wzajemnego zaufania. Przyczyny, z których powodu orzeczenia nie będą uznawane, powinny zostać ograniczone do niezbędnego minimum. W postępowaniu tym powinny być uwzględnione przepisy, których celem jest zapewnienie poszanowania porządku publicznego danego Państwa Członkowskiego oraz prawa do obrony stron, w szczególności osobistych praw dziecka, jak również przepisy, których celem jest niedopuszczenie do uznania orzeczeń pozostających ze sobą w sprzeczności.
- (17) Państwo, do którego kierowane jest orzeczenie, nie weryfikuje ani jurysdykcji państwa pochodzenia, ani ustaleń stanu faktycznego.
- (18) Nie można domagać się postępowania w celu uaktualnienia w Państwie Członkowskim dokumentów stwierdzających stan cywilny na podstawie prawomocnego orzeczenia wydanego w innym Państwie Członkowskim.
- (19) Postanowienia konwencji zawartej w 1931 r. przez państwa nordyckie mogą być stosowane w granicach określonych niniejszym rozporządzeniem.
- (20) Przed włączeniem w zakres Traktatu materii objętej niniejszym rozporządzeniem Hiszpania, Włochy i Portugalia zawarły konkordaty. Należy zapewnić, aby kraje te nie naruszały swoich zobowiązań międzynarodowych wobec Stolicy Apostolskiej.
- (21) Państwa Członkowskie posiadają swobodę ustalania między sobą praktycznych środków stosowania rozporządzenia, dopóki nie zostaną w tym celu podjęte środki wspólnotowe.
- (22) Załączniki I-III dotyczące sądów i postępowań odwoławczych powinny być zmienione przez Komisję na podstawie zmian zgłoszonych przez dane Państwo Członkowskie. Zmiany do załączników IV i V powinny być przyjmowane zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ⁽¹⁾.
- (23) Nie później niż w ciągu pięciu lat od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia Komisja dokona przeglądu jego stosowania i przedstawi propozycje niezbędnych zmian.
- (24) Zgodnie z art. 3 Protokołu w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską państwa te notyfikowały swój zamiar udziału w przyjęciu i stosowaniu niniejszego rozporządzenia.

(1) Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.

(25) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu w sprawie stanowiska Danii załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską państwo to nie uczestniczy w przyjęciu niniejszego rozporządzenia. W związku z tym niniejsze rozporządzenie nie wiąże Danii i nie jest wobec niej stosowane,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

ZAKRES

Artykuł 1

1. Niniejsze rozporządzenie stosuje się do:

- a) postępowań cywilnych dotyczących rozwodu, separacji lub unieważnienia małżeństwa;
- b) postępowań cywilnych dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej za dzieci obojga małżonków w związku z postępowaniami w sprawach małżeńskich, o których mowa w lit. a).

2. Inne postępowania oficjalnie uznane w Państwie Członkowskim są uważane za równoważne postępowaniom sądowym. Termin „sąd” obejmuje wszystkie właściwe w tych sprawach organy w Państwach Członkowskich.

3. Do celów niniejszego rozporządzenia wyrażenie „Państwa Członkowskie” oznacza wszystkie Państwa Członkowskie, z wyjątkiem Danii.

ROZDZIAŁ II

JURYSDYKCJA

Sekcja 1

Przepisy ogólne

Artykuł 2

Rozwód, separacja i unieważnienie małżeństwa

1. W sprawach odnoszących się do rozwodu, separacji lub unieważnienia małżeństw właściwe są sądy Państwa Członkowskiego:

- a) na terytorium którego znajduje się:
 - miejsce zwykłego pobytu małżonków, lub
 - ostatnie miejsce zwykłego pobytu małżonków, w przypadku gdy jeden z nich jeszcze tam przebywa, lub

- miejsce zwykłego pobytu pozwanego, lub
- w przypadku wspólnego wniosku — miejsce zwykłego pobytu jednego z małżonków, lub
- miejsce zwykłego pobytu powoda, jeżeli zamieszkiwał on tam co najmniej od roku bezpośrednio przed pozwaniem, lub
- miejsce zwykłego pobytu powoda, jeżeli przebywał on tam co najmniej od sześciu miesięcy bezpośrednio przed złożeniem pozwu i jest obywatelem danego Państwa Członkowskiego lub, w przypadku Zjednoczonego Królestwa i Irlandii, ma tam swoje miejsce zamieszkania;

b) którego obywatelami są obojdwaj małżonkowie lub, w przypadku Zjednoczonego Królestwa i Irlandii, w którym mają wspólne miejsce zamieszkania.

2. Do celów niniejszego rozporządzenia „miejsce zamieszkania” ma takie samo znaczenie, jak w systemach prawnych Zjednoczonego Królestwa i Irlandii.

Artykuł 3

Odpowiedzialność rodzicielska

1. Sądy Państwa Członkowskiego orzekające na mocy art. 2 w sprawach pozwów rozwodowych, o separację lub unieważnienie małżeństwa są właściwe we wszystkich sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej wobec wspólnego dziecka małżonków, jeżeli dziecko ma miejsce zwykłego pobytu w tym Państwie Członkowskim.

2. Jeżeli dziecko nie ma miejsca zwykłego pobytu w Państwie Członkowskim określonym w ust. 1, sądy tego państwa są właściwe do orzekania w sprawie, jeżeli dziecko ma miejsce zwykłego pobytu w jednym z Państw Członkowskich i:

- a) co najmniej jeden z małżonków jest odpowiedzialny jako rodzic za dziecko; i
- b) jurysdykcja tych sądów została uznana przez małżonków i leży w najlepszym interesie dziecka.

3. Jurysdykcja przyznana w ust. 1 i 2 kończy się:

- a) z dniem uprawomocnienia się orzeczenia dopuszczającego lub oddalającego pozew rozwodowy, o separację lub unieważnienie małżeństwa;

lub

b) w przypadku gdy w dniu określonym w lit. a) postępowanie dotyczące odpowiedzialności rodzicielskiej jest jeszcze w toku — z dniem uprawomocnienia się orzeczenia dotyczącego odpowiedzialności rodzicielskiej;

lub

c) w przypadkach postępowania określonych w lit. a) i b) — z chwilą zakończenia postępowania z innymi względów.

Artykuł 4

Urowadzenie dzieci

Sądy sprawujące jurysdykcję w rozumieniu art. 3 wykonują swoją funkcję zgodnie z Konwencją haską z dnia 25 października 1980 r. dotyczącą cywilnych aspektów uprowadzenia dziecka za granicę, w szczególności jej art. 3 i 16.

Artykuł 5

Powództwo wzajemne

Sąd, przed którym toczy się postępowanie na podstawie art. 2-4, jest również właściwy do rozpatrywania powództwa wzajemnego w stopniu, w jakim jest ono objęte zakresem niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 6

Przekształcenie separacji w rozwód

Bez uszczerbku dla przepisów art. 2 sąd Państwa Członkowskiego, który wydał orzeczenie o separacji, jest również właściwy dla przekształcenia orzeczenia w wyrok rozwodowy, jeżeli taką możliwość przewiduje prawo tego Państwa Członkowskiego.

Artykuł 7

Jurysdykcja wyłączna na mocy art. 2-6

Małżonek, który:

a) ma miejsce zwykłego pobytu na terytorium Państwa Członkowskiego

lub

b) jest obywatelem Państwa Członkowskiego lub, w przypadku Zjednoczonego Królestwa i Irlandii, ma swoje miejsce zamieszkania na terytorium jednego z tych Państw Członkowskich

może zostać pozwany przed sąd innego Państwa Członkowskiego tylko zgodnie z art. 2-6.

Artykuł 8

Jurysdykcja szcztkowa

1. Jeżeli żaden sąd Państwa Członkowskiego nie ma jurysdykcji na podstawie art. 2-6, to w każdym Państwie Członkowskim jurysdykcja jest ustalana przez prawo tego państwa.

2. Każdy obywatel Państwa Członkowskiego mający miejsce zwykłego pobytu na terytorium innego Państwa Członkowskiego może, jak obywatele tego państwa, powołać się na zasady jurysdykcji przeciwko pozwanemu, który nie ma miejsca zwykłego pobytu w Państwie Członkowskim i nie jest obywatelem Państwa Członkowskiego lub, w przypadku Zjednoczonego Królestwa i Irlandii, nie posiada swojego „miejsca zamieszkania” na terytorium jednego z tych Państw Członkowskich.

Sekcja 2

Badanie jurysdykcji i dopuszczalności postępowania

Artykuł 9

Badanie jurysdykcji

Sąd Państwa Członkowskiego, do którego przekazana została sprawa niebędąca na podstawie niniejszego rozporządzenia w jego jurysdykcji i dla której na mocy niniejszego rozporządzenia jurysdykcję posiada sąd innego Państwa Członkowskiego, stwierdza z urzędu brak swej jurysdykcji.

Artykuł 10

Badanie dopuszczalności postępowania

1. Jeżeli pozwany mający miejsce zwykłego pobytu w Państwie Członkowskim innym niż Państwo Członkowskie, w którym wytoczono powództwo, nie stawił się, sąd sprawujący jurysdykcję zawiesza postępowanie do czasu ustalenia, że pozwany miał możliwość uzyskania pisma wszczynającego postępowanie albo równorzędnego dokumentu w czasie wystarczającym do umożliwienia mu przygotowania obrony albo że w tym celu podjęte zostały wszelkie niezbędne czynności.

2. Artykuł 19 rozporządzenia Rady (WE) nr 1348/2000 z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie doręczania w Państwach Członkowskich sądowych i pozasądowych dokumentów w sprawach cywilnych i handlowych ⁽¹⁾ stosuje się zamiast przepisów ust. 1 niniejszego artykułu, jeżeli dokument wszczynający postępowanie lub dokument mu równorzędny został przekazany z jednego do drugiego Państwa Członkowskiego zgodnie z tym rozporządzeniem.

⁽¹⁾ Dz.U. L 160 z 30.6.2000, str. 37.

3. W przypadku gdy przepisy rozporządzenia Rady (WE) nr 1348/2000 nie mają zastosowania, stosuje się art. 15 Konwencji haskiej z dnia 15 listopada 1965 ,r. o dor[egon];czaniu za granicą dokumentów sądowych i pozasądowych w sprawach cywilnych lub handlowych, o ile dokument wszczynający postępowanie został przekazany w trybie niniejszej konwencji.

Sekcja 3

Zawisłość sporu i sprawy związane

Artykuł 11

1. Jeżeli przed sądami różnych Państw Członkowskich zawisły spory o to samo roszczenie między tymi samymi stronami, to sąd, przed który wytoczono powództwo później, z urzędu zawiesza postępowanie do czasu stwierdzenia jurysdykcji sądu, przed który najpierw wytoczono powództwo.

2. Jeżeli te same strony występują do sądów różnych Państw Członkowskich z pozwami rozwodowymi, o separację lub unieważnienie małżeństwa, mającymi różne podstawy prawne, sąd, przed który wytoczono powództwo później, z urzędu zawiesza postępowanie do czasu stwierdzenia jurysdykcji sądu, przed który najpierw wytoczono powództwo.

3. Jeżeli stwierdzona zostanie jurysdykcja sądu, przed który najpierw wytoczono powództwo, to sąd, przed który wytoczono powództwo później, stwierdza brak swej jurysdykcji na rzecz sądu.

W takim wypadku strona, która wytoczyła powództwo przed sądem, przed który wytoczono powództwo później, może przenieść sprawę przed sąd, przed który wytoczono powództwo wcześniej.

4. Do celów niniejszego artykułu za wytoczenie powództwa przed sądem uważa się:

a) moment, w którym złożony został do tego sądu dokument wszczynający postępowanie lub inny mu równoważny, pod warunkiem że powód po dokonaniu tego nie zaniedbał kroków, jakie powinien podjąć, aby zapewnić, że dokument ten zostanie doręczony pozwanemu

lub

b) jeżeli dokument ma być doręczony przed złożeniem go w sądzie, moment, kiedy został doręczony organowi odpowiedzialnemu za doręczenie, pod warunkiem że powód po dokonaniu tego nie zaniedbał kroków, jakie powinien podjąć, aby złożyć ten dokument w sądzie.

Sekcja 4

Środki tymczasowe włącznie ze środkami ochronnymi

Artykuł 12

W przypadkach niecierpiących zwłoki przepisy niniejszego rozporządzenia nie stanowią przeszkody dla podejmowania przez sądy Państwa Członkowskiego środków tymczasowych i ochronnych wobec osób lub majątku znajdującego się w tym państwie, przewidzianych prawem tego Państwa Członkowskiego, nawet jeżeli na mocy niniejszego rozporządzenia sąd innego Państwa Członkowskiego posiada jurysdykcję do rozpoznania sprawy.

ROZDZIAŁ III

UZNAWANIE I WYKONYWANIE

Artykuł 13

Znaczenie terminu „orzeczenie”

1. Do celów niniejszego rozporządzenia „orzeczenie” oznacza wydane przez sąd Państwa Członkowskiego orzeczenie o rozwodzie, separacji lub unieważnieniu małżeństwa, jak również orzeczenie dotyczące odpowiedzialności rodzicielskiej małżonków wydane w związku z takim postępowaniem w sprawach małżeńskich, niezależnie od nazwy orzeczenia, włączając w to określenia „wyrok”, „nakaz” lub „postanowienie”.

2. Przepisy niniejszego rozdziału mają również zastosowanie dla określania kosztów i wydatków postępowań wszczętych na podstawie niniejszego rozporządzenia oraz wykonywania każdego przepisu dotyczącego tych kosztów i wydatków.

3. Do celów stosowania niniejszego rozporządzenia dokument urzędowy, który został sporządzony w jednym Państwie Członkowskim lub który został odpowiednio zarejestrowany i jest wykonalny w jednym z Państw Członkowskich, a także ugody potwierdzone przez sąd w toku postępowania i wykonalne w Państwie Członkowskim, w którym zostały zawarte, są uznawane i wykonalne na takich samych warunkach jak orzeczenia określone w ust. 1.

Sekcja 1

Uznawanie

Artykuł 14

Uznanie orzeczenia

1. Orzeczenia wydane w jednym Państwie Członkowskim są uznawane w innych Państwach Członkowskich bez potrzeby przeprowadzenia specjalnego postępowania.

2. W szczególności i bez uszczerbku dla ust. 3 nie są wymagane szczególne postępowania w celu uaktualnienia dokumentów dotyczących stanu cywilnego jednego Państwa Członkowskiego na podstawie orzeczenia wydanego w innym Państwie Członkowskim w sprawach rozwodowych, separacji lub unieważnienia małżeństwa, od którego zgodnie z prawem tego Państwa Członkowskiego nie można już wnieść odwołania.

3. Każda zainteresowana strona może, zgodnie z procedurami przewidzianymi w sekcjach 2 i 3 niniejszego rozporządzenia wystąpić z wnioskiem o uznanie lub nieuznanie orzeczenia.

4. Jeżeli sprawa uznania orzeczenia zostaje podniesiona jako kwestia uboczna przed sądem Państwa Członkowskiego, może on wydać w tej sprawie rozstrzygnięcie.

Artykuł 15

Przyczyny nieuznania

1. Orzeczenia w sprawach rozwodowych, separacji lub unieważnienia małżeństwa nie uznaje się:

- a) jeżeli uznanie byłoby sprzeczne z porządkiem publicznym Państwa Członkowskiego, w którym wystąpiono o uznanie;
- b) jeżeli pozwanemu, który nie wdał się w spór, nie doręczono w należyty sposób pisma wszczynającego postępowanie lub dokumentu równorzędnego w czasie umożliwiającym mu przygotowanie obrony, chyba że zostało potwierdzone, że pozwany bez zastrzeżeń przyjął orzeczenie;
- c) jeżeli orzeczenia nie da się pogodzić z orzeczeniem wydanym między tymi samymi stronami w Państwie Członkowskim, w którym wystąpiono o uznanie;

lub

- d) jeżeli orzeczenia nie da się pogodzić z wcześniejszym orzeczeniem wydanym w innym Państwie Członkowskim lub w państwie trzecim, w sporze między tymi samymi stronami, o ile to wcześniejsze orzeczenie spełnia warunki konieczne do jego uznania w tym Państwie Członkowskim, w którym wystąpiono o uznanie.

2. Orzeczenia w sprawie odpowiedzialności rodzicielskiej małżonków w związku z postępowaniem w sprawach małżeńskich, określonym w art. 13, nie uznaje się:

- a) jeżeli uznanie byłoby sprzeczne z porządkiem publicznym Państwa Członkowskiego, w którym wystąpiono o uznanie z uwzględnieniem najlepszego interesu dziecka;
- b) jeżeli zostało wydane, z wyjątkiem przypadków niecierpiących zwłoki, z naruszeniem podstawowych zasad proceduralnych Państwa Członkowskiego, w którym wystąpiono o uznanie, bez umożliwienia dziecku bycia przesłuchanym;

- c) jeżeli pismo wszczynające postępowanie lub dokument równorzędny nie został doręczony osobie, w należyty sposób w czasie umożliwiającym jej przygotowanie obrony, chyba że zostało potwierdzone, że osoba ta bez zastrzeżeń przyjęła orzeczenie;

- d) na wniosek każdej osoby, która powołuje się na to, że orzeczenie narusza jej rodzicielską odpowiedzialność, jeżeli zostało wydane bez umożliwienia tej osobie jej przesłuchania;

- e) jeżeli orzeczenia nie da się pogodzić z późniejszym orzeczeniem dotyczącym odpowiedzialności rodzicielskiej wydanym w Państwie Członkowskim, w którym wystąpiono o uznanie;

lub

- f) jeżeli orzeczenia nie da się pogodzić z późniejszym orzeczeniem dotyczącym odpowiedzialności rodzicielskiej, wydanym w innym Państwie Członkowskim lub w państwie trzecim zwykłego pobytu dziecka, pod warunkiem że to późniejsze orzeczenie spełnia warunki konieczne do jego uznania w Państwie Członkowskim, w którym wystąpiono o uznanie.

Artykuł 16

Porozumienie z państwami trzecimi

Sąd Państwa Członkowskiego może na podstawie porozumienia w sprawie uznawania i wykonywania orzeczeń nie uznać orzeczenia wydanego w innym Państwie Członkowskim, jeżeli w przypadku przewidzianym w art. 8 orzeczenie mogło zostać wydane tylko na podstawach jurysdykcji innych niż wymienione w art. 2-7.

Artykuł 17

Zakaz przeglądu jurysdykcji sądu pochodzenia

Jurysdykcja sądu Państwa Członkowskiego pochodzenia nie może być przedmiotem ponownego badania. Kryterium porządku publicznego określone w art. 15 ust. 1 lit. a) i ust. 2 lit. a) nie ma zastosowania do zasad dotyczących jurysdykcji określonych w art. 2-8.

Artykuł 18

Różnice w mającym zastosowanie prawie

Nie można odmówić uznania orzeczenia dotyczącego rozwodu, separacji lub unieważnienia małżeństwa z tego względu, że prawo Państwa Członkowskiego, w którym wystąpiono o uznanie, nie dopuszcza rozwodu, separacji lub unieważnienia małżeństwa przy jednakowym stanie faktycznym.

Artykuł 19

Kontrola merytoryczna

Orzeczenie nie może być w żadnym wypadku przedmiotem kontroli merytorycznej.

Artykuł 20

Zawieszenie postępowania

1. Sąd Państwa Członkowskiego, do którego wystąpiono o uznanie orzeczenia wydanego w innym Państwie Członkowskim, może zawiesić postępowanie, jeżeli od orzeczenia złożono zwykły środek odwoławczy.

2. Sąd Państwa Członkowskiego, do którego wystąpiono o uznanie orzeczenia wydanego w Irlandii lub Zjednoczonym Królestwie, może zawiesić postępowanie, jeżeli jego wykonanie jest zawieszane w Państwie Członkowskim pochodzenia ze względu na złożone odwołanie.

Sekcja 2

Wykonywanie

Artykuł 21

Orzeczenia wykonalne

1. Orzeczenia w sprawie wykonywania odpowiedzialności rodzicielskiej wobec wspólnego dziecka stron wydane w jednym Państwie Członkowskim i w tym państwie wykonalne i które zostały doręczone, są wykonywane w innym Państwie Członkowskim, jeżeli ich wykonalność w nim zostanie stwierdzona na wniosek uprawnionej strony.

2. Jednakże w Zjednoczonym Królestwie orzeczenie takie jest wykonywane w Anglii i Walii, w Szkocji lub w Irlandii Północnej, jeżeli na wniosek zainteresowanej strony zostanie zarejestrowane do wykonania w odnośnej części Zjednoczonego Królestwa.

Artykuł 22

Właściwość sądów miejscowych

1. Wniosek o stwierdzenie wykonalności należy przedstawić sądowi wymienionemu w wykazie znajdującym się w załączniku I.

2. Właściwość miejscowa określana jest ze względu na miejsce zwykłego pobytu osoby, przeciwko której wystąpiono z

wnioskiem o wykonanie orzeczenia lub miejsce zwykłego pobytu dziecka, którego dotyczy wniosek.

Jeżeli żadne z miejsc zwykłego pobytu określonych w akapicie pierwszym nie znajduje się w Państwie Członkowskim, w którym wystąpiono z wnioskiem, właściwość miejscową określa się ze względu na miejsce wykonania.

3. W przypadku postępowań określonych w art. 14 ust. 3 właściwość miejscową określa prawo wewnętrzne Państwa Członkowskiego, w którym wszczyna się postępowanie o uznanie lub nieuznanie orzeczenia.

Artykuł 23

Procedura wykonania

1. Do postępowania w sprawie składania wniosku stosuje się prawo Państwa Członkowskiego wykonania.

2. Wnioskodawca musi wskazać adres dla doręczeń w okręgu sądu, do którego wpłynął wniosek. Jednakże jeżeli prawo Państwa Członkowskiego, do którego wpłynął wniosek nie wymaga wskazania takiego adresu, wnioskodawca wyznacza pełnomocnika *ad litem*.

3. Dokumenty określone w art. 32 i 33 dołącza się do wniosku.

Artykuł 24

Orzeczenie sądu

1. Sąd rozpoznający wniosek wydaje orzeczenie niezwłocznie. Osoba, przeciwko której wykonuje się orzeczenie, w tym stadium postępowania nie ma możliwości złożenia jakiegokolwiek oświadczenia.

2. Wniosek może zostać oddalony tylko z przyczyn określonych w art. 15, 16 i 17.

3. W żadnym wypadku orzeczenie nie może być przedmiotem kontroli merytorycznej.

Artykuł 25

Zawiadomienie o orzeczeniu

O orzeczeniu wydanym po rozpoznaniu wniosku właściwy urzędnik sądowy niezwłocznie zawiadamia wnioskodawcę, w formie przewidzianej przez prawo Państwa Członkowskiego wykonania.

Artykuł 26

Odwołanie od orzeczenia o wykonaniu

1. Każda ze stron może odwołać się od orzeczenia w sprawie wniosku o stwierdzenie wykonalności.

2. Z odwołaniem występuje się do sądu wymienionego w wykazie znajdującym się w załączniku II.

3. Odwołanie jest rozpatrywane zgodnie z zasadami postępowania procesowego.

4. Jeżeli z odwołaniem występuje osoba, która wystąpiła o wydanie stwierdzenia wykonalności, strona, przeciwko której występuje się o wykonanie orzeczenia, zostaje wezwana do stawienia się przed sądem apelacyjnym. Jeżeli osoba ta nie stawi się przed sądem, stosuje się przepisy art. 10.

5. Odwołanie od stwierdzenia wykonalności należy złożyć w terminie jednego miesiąca od jego doręczenia. Jeżeli strona, przeciwko której występuje się o wykonanie orzeczenia, ma miejsce zwykłego pobytu w Państwie Członkowskim innym niż państwo, w którym stwierdzenie wykonalności zostało wydane, termin ten wynosi dwa miesiące i rozpoczyna bieg od daty doręczenia do rąk własnych lub do miejsca zwykłego pobytu. Termin ten nie może zostać przedłużony ze względu na odległość.

Artykuł 27

Sądy apelacyjne i środki zaskarżenia

Orzeczenie wydane na skutek odwołania może być zaskarżone jedynie w postępowaniach określonych w załączniku III.

Artykuł 28

Zawieszenie postępowania

1. Sąd rozpoznający środek odwoławczy na podstawie art. 26 lub 27, na wniosek strony, przeciwko której wystąpiono z wnioskiem o wykonanie, zawiesza postępowanie, jeżeli w Państwie Członkowskim pochodzenia został wniesiony od orzeczenia zwyczajny środek odwoławczy lub jeżeli termin do wniesienia takiego środka odwoławczego jeszcze nie upłynął. W tym ostatnim

wypadku sąd może wyznaczyć termin, w którym środek powinien być wniesiony.

2. Jeżeli orzeczenie zostało wydane w Irlandii lub w Zjednoczonym Królestwie, każdy środek odwoławczy dopuszczalny w Państwie Członkowskim pochodzenia uważa się za zwyczajny środek odwoławczy do celów ust. 1.

Artykuł 29

Częściowe wykonanie

1. Jeżeli orzeczenie rozstrzyga o kilku roszczeniach dochodzonych w pozwie i nie można zezwolić na wykonanie tego orzeczenia w całości, sąd zezwala na jego wykonanie w odniesieniu do jednego lub kilku roszczeń.

2. Wnioskodawca może wnosić o zezwolenie na wykonanie części orzeczenia.

Artykuł 30

Pomoc prawna

Wnioskodawca, któremu w państwie Członkowskim pochodzenia przyznano całkowitą lub częściową pomoc prawną lub zwolnienie od kosztów i opłat, korzysta w postępowaniu, o którym mowa w art. 22-25, z najbardziej dogodnego traktowania w zakresie pomocy prawnej lub zwolnienia od kosztów i opłat, jakie przewiduje prawo tego Państwa Członkowskiego.

Artykuł 31

Zabezpieczenie, kaucja lub depozyt

Od strony występującej z wnioskiem o wykonanie orzeczenia w jednym Państwie Członkowskim nie można żądać w innym Państwie Członkowskim złożenia jakiegokolwiek zabezpieczenia, kaucji ani depozytu, niezależnie od jego nazwy, ze względu na to, że:

- brak miejsca zwykłego pobytu w Państwie Członkowskim, w którym złożono wniosek; lub
- osoba ta jest cudzoziemcem lub jeżeli wniosek o wykonanie orzeczenia złożony został w Zjednoczonym Królestwie lub Irlandii, z powodu braku „miejsca zamieszkania” w jednym z tych Państw Członkowskich.

Sekcja 3

Artykuł 35

Przepisy wspólne**Legalizacja lub inna podobna formalność**

Artykuł 32

Dokumenty określone w art. 32 i 33 oraz art. 34 ust. 2 lub, w odniesieniu do pełnomocnictwa *ad litem*, o ile zostało ono udzielone, nie wymagają ani legalizacji, ani innej podobnej formalności.

Dokumenty

1. Strona wnioskująca o uznanie lub nieuznanie orzeczenia lub wnosząca o wykonanie przedstawia:

- a) odpis orzeczenia, która spełnia warunki konieczne dla stwierdzenia jego autentyczności
oraz
- b) świadectwo określone w art. 33.

2. Ponadto w przypadku orzeczeń zaocznych strona domagająca się uznania orzeczenia lub wydania stwierdzenia wykonalności orzeczenia przedstawia:

- a) oryginał lub uwierzytelniony odpis dokumentu potwierdzającego, że pismo wszczynające postępowanie lub dokument równorzędny został doręczony stronie, która nie stawiała się przed sądem
lub
- b) jakikolwiek dokument potwierdzający, że pozwany bez zastrzeżeń przyjął orzeczenie.

Artykuł 33

Inne dokumenty

Sąd lub właściwy organ Państwa Członkowskiego, w którym orzeczenie zostało wydane, wydaje, na wniosek którejkolwiek z zainteresowanych stron, świadectwo na formularzu, którego wzór znajduje się w załączniku IV (orzeczenia w sprawach małżeńskich) lub załączniku V (orzeczenia w sprawach odpowiedzialności rodzicielskiej).

Artykuł 34

Brak dokumentów

1. Jeżeli dokumenty określone w art. 32 ust. 1 lit. b) lub ust. 2 nie zostały przedstawione, sąd lub właściwe organy mogą wyznaczyć termin na ich przedstawienie lub poprzestać na dokumentach równorzędnych albo, jeżeli uzna, że przedstawione dokumenty równorzędne zawierają wystarczające informacje, zwolnić od obowiązku ich przedstawienia.

2. Na żądanie sądu przedstawia się tłumaczenie dokumentów. W takim wypadku tłumaczenie powinno być uwierzytelnione przez osobę do tego uprawnioną w jednym z Państw Członkowskich.

ROZDZIAŁ IV

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 36

Związki z innymi instrumentami

1. Z zastrzeżeniem przepisów art. 38, 42 oraz ust. 2 niniejszego artykułu niniejsze rozporządzenie zastępuje w stosunkach między Państwami Członkowskimi konwencje obowiązujące w chwili jego wejścia w życie, zawarte między dwoma lub większą liczbą Państw Członkowskich i dotyczące materii regulowanej niniejszym rozporządzeniem.

2. a) Finlandia i Szwecja są zobowiązane złożyć oświadczenia, czy konwencja z dnia 6 lutego 1931 r. zawarta między Danią, Finlandią, Islandią, Norwegią i Szwecją, zawierająca przepisy międzynarodowego prawa prywatnego w sprawie małżeństwa, adopcji i opieki nad dziećmi, jak również jej protokół końcowy wiąże w całości lub w części, w stosunkach między tymi państwami, w miejsce zasad niniejszego rozporządzenia. Oświadczenia te zostaną opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* jako Załącznik do niniejszego rozporządzenia i mogą być w każdej chwili wycofane w całości lub w części przez te Państwa Członkowskie ⁽¹⁾.

b) Należy przestrzegać zasady niedyskryminacji obywateli Unii Europejskiej ze względu na obywatelstwo.

c) We wszystkich przyszłych porozumieniach zawieranych między Państwami Członkowskimi określonymi w lit. a), dotyczących spraw regulowanych niniejszym rozporządzeniem zasady jurysdykcji powinny być zgodne z przepisami określonymi w niniejszym rozporządzeniu.

d) Orzeczenia wydane w jednym z państw nordyckich, które złożyły oświadczenie przewidziane w lit. a) zgodnie z podstawą jurysdykcji odpowiadającą jednej z jurysdykcji określonych w rozdziale II, są uznawane i wykonywane w pozostałych Państwach Członkowskich zgodnie z zasadami określonymi w rozdziale III.

⁽¹⁾ Do chwili przyjęcia niniejszego rozporządzenia żadne z tych Państw Członkowskich nie złożyło takiego oświadczenia.

3. Państwa Członkowskie przekazują Komisji:
- a) kopie porozumień określonych w ust. 2 lit. a) i c) oraz jednolitych przepisów prawnych wprowadzających je w życie;
 - b) wszystkie wypowiedzenia lub zmiany do tych porozumień lub jednolitych przepisów prawnych.

Artykuł 37

Związki z niektórymi konwencjami wielostronnymi

W stosunkach między Państwami Członkowskimi niniejsze rozporządzenie zachowuje pierwszeństwo przed następującymi konwencjami w zakresie, w jakim dotyczą one spraw regulowanych niniejszym rozporządzeniem:

- Konwencją haską z dnia 5 października 1961 r. o właściwości organów i prawie właściwym w zakresie ochrony małoletnich,
- Konwencją luksemburską z dnia 8 września 1967 r. w sprawie uznawania orzeczeń dotyczących ważności związku małżeńskiego,
- Konwencją haską z dnia 1 czerwca 1970 r. w sprawie uznawania rozwodów i separacji,
- Europejską konwencją z dnia 20 maja 1980 r. w sprawie uznawania i wykonywania orzeczeń dotyczących pieczy nad dzieckiem oraz w sprawie przywracania pieczy nad dzieckiem,
- Konwencją haską z dnia 19 października 1996 r. w sprawie jurysdykcji, mającego zastosowanie prawa, uznawania, wykonywania i współpracy w sprawach odpowiedzialności rodzicielskiej i środków ochrony dzieci, pod warunkiem że dane dziecko ma miejsce zwykłego pobytu w Państwie Członkowskim.

Artykuł 38

Zakres skutków

1. Porozumienia i konwencje określone w art. 36 ust. 1 i art. 37 pozostają w mocy w sprawach, do których nie stosuje się niniejszego rozporządzenia.
2. Pozostają one w mocy w odniesieniu do orzeczeń wydanych i dokumentów formalnie sporządzonych lub zarejestrowanych jako autentyczne przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 39

Umowy między Państwami Członkowskimi

1. Dwa lub więcej Państw Członkowskich mogą zawierać między sobą umowy lub porozumienia, których celem jest uzupełnienie przepisów niniejszego rozporządzenia lub ułatwienie jego stosowania.

Państwa Członkowskie przekazują Komisji:

- a) kopię projektów umów
oraz
- b) wszystkie wypowiedzenia lub zmiany takich umów.

2. W żadnym przypadku umowy lub porozumienia nie mogą naruszać przepisów rozdziałów II i III.

Artykuł 40

Traktaty ze Stolicą Apostolską

1. Niniejsze rozporządzenie stosuje się, bez uszczerbku dla międzynarodowego Traktatu (konkordatu) zawartego między Stolicą Apostolską a Portugalią, podpisanego w Watykanie dnia 7 maja 1940 r.
2. Każda decyzja dotycząca unieważnienia małżeństwa wydana na mocy Traktatu określonego w ust. 1 jest uznawana w Państwach Członkowskich na warunkach ustanowionych w rozdziale III.
3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się również do następujących traktatów międzynarodowych (konkordatów) zawartych ze Stolicą Apostolską:
 - a) *Concordato lateranense* z dnia 11 lutego 1929 r. między Włochami a Stolicą Apostolską, zmienionego umową, i jej protokołem dodatkowym, podpisaną w Rzymie dnia 18 lutego 1984 r.;
 - b) umowy między Stolicą Apostolską a Hiszpanią o zagadnieniach prawnych z dnia 3 stycznia 1979 r.
4. We Włoszech i Hiszpanii uznawanie decyzji określonych w ust. 2 może być przedmiotem tych samych procedur i zostać poddane takim samym działaniom kontrolnym, jak stosowane do przepisów wydanych przez sądy kościelne zgodnie z traktatami międzynarodowymi zawartymi ze Stolicą Apostolską i wymienionymi w ust. 3.

5. Państwa Członkowskie przekazują Komisji:

- a) kopię traktatów określonych w ust. 1 i 3;
- b) wszystkie wypowiedzenia lub zmiany takich traktatów.

Artykuł 41

Państwa Członkowskie z dwoma lub większą liczbą systemów prawnych

W odniesieniu do państwa, w którym w różnych jednostkach terytorialnych obowiązują dwa lub więcej systemów prawnych lub zespołów zasad dotyczących spraw będących przedmiotem niniejszego rozporządzenia:

- a) każde odniesienie do miejsca zwykłego pobytu w tym Państwie Członkowskim dotyczy miejsca zwykłego pobytu w jednostce terytorialnej;

- b) każde odniesienie do obywatelstwa lub w przypadku Zjednoczonego Królestwa „miejsca zamieszkania” dotyczy jednostki terytorialnej określonej prawem tego państwa;
- c) każde odniesienie do organu Państwa Członkowskiego przyjmującego pozew rozwodowy lub o separację bądź unieważnienie małżeństwa dotyczy organu jednostki terytorialnej przyjmującego taki pozew;
- d) każde odniesienie do zasad Państwa Członkowskiego przyjmującego pozew dotyczy przepisów jednostki terytorialnej, której dotyczy jurysdykcja, uznanie lub wykonanie.

ROZDZIAŁ V

PRZEPISY PRZEJŚCIOWE

Artykuł 42

1. Przepisy niniejszego rozporządzenia stosuje się tylko do takich powództw i dokumentów urzędowych oraz zawartych ugód zatwierdzonych przez sąd w trakcie postępowania, które zostały wytoczone lub sporządzone po jego wejściu w życie.

2. Jednakże orzeczenia wydane po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia w wyniku postępowań wszczętych przed tą datą, są uznawane i wykonywane zgodnie z przepisami rozdziału III, pod warunkiem że jurysdykcja opiera się na zasadach zgodnych z przepisami rozdziału II lub postanowieniami konwencji zawartej między Państwem Członkowskim pochodzenia a Państwem Członkowskim przyjęcia pozwu, która była w mocy, w czasie gdy wszczęto postępowanie.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich zgodnie z Traktatem ustanawiającym Wspólnotę Europejską.

Sporządzono w Brukseli, dnia 29 maja 2000 r.

ROZDZIAŁ VI

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 43

Przegląd

Do dnia 1 marca 2006 r. i następnie co pięć lat Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu, Radzie oraz Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu sprawozdanie z wykonania niniejszego rozporządzenia, w szczególności jego art. 36, 39 i art. 40 ust. 2. W razie potrzeby do sprawozdania dołącza się propozycje dostosowawcze dla tego rozporządzenia.

Artykuł 44

Zmiany w wykazach sądów i procedurach odwoławczych

1. Państwa Członkowskie notyfikują Komisji teksty zmieniające wykazy sądów i procedur odwoławczych, wymienione w załącznikach I–III.

2. Uaktualnienia lub zmiany techniczne formularzy, których wzory znajdują się w załącznikach IV i V, przyjmowane są zgodnie z procedurą konsultacyjną określoną w art. 45 ust. 2.

Artykuł 45

1. Komisję wspiera komitet.
2. W przypadku dokonania odniesienia do niniejszego ustępu stosuje się art. 3 i 7 decyzji 1999/468/WE.
3. Komitet przyjmuje swój regulamin wewnętrzny.

Artykuł 46

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 marca 2001 r.

W imieniu Rady

A. COSTA

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

Wnioski określone w art. 22 składa się w następujących sądach:

- w Belgii w „Tribunal de première instance”/„rechtbank van eerste aanleg”/„erstinstanzliches Gericht”,
 - w Niemczech:
 - w okręgu „Kammergericht” (Berlin), w „Familiengericht Pankow/Weissensee”,
 - w okręgach „Oberlandesgerichte”, w „Familiengericht” znajdującym się w siedzibie danego „Oberlandesgericht”,
 - w Grecji w „Μονομελές Πρωτοδικείο”,
 - w Hiszpanii w „Juzgado do Primera Instancia”,
 - we Francji przewodniczącemu „tribunal de grande instance”,
 - w Irlandii w „High Court”,
 - we Włoszech w „Corte d’appello”,
 - w Luksemburgu przewodniczącemu „tribunal d’arrondissement”,
 - w Niderlandach przewodniczącemu „arrondissementsrechtbank”,
 - w Austrii w „Bezirksgericht”,
 - w Portugalii w „Tribunal de Comarca” lub „Tribunal de Familia”,
 - w Finlandii w „käräjäoikeus”/„tingsrätt”,
 - w Szwecji w „Svea hovrätt”,
 - w Zjednoczonym Królestwie:
 - a) w Anglii i Walii w „High Court of Justice”;
 - b) w Szkocji w „Court of Session”,
 - c) w Irlandii Północnej w „High Court of Justice”,
 - d) w Gibraltarze w „Supreme Court”.
-

ZAŁĄCZNIK II

Odwołania określone w art. 26 składa się w następujących sądach:

— w Belgii

- a) osoba, która wystąpiła o wydanie stwierdzenia wykonalności orzeczenia, może złożyć odwołanie do „cour d’appel” lub „hof van beroep”,
- b) osoba, przeciwko której wystąpiono z wnioskiem o wykonanie orzeczenia, może odwołać się do „tribunal de première instance”/„rechtbank van eerste aanleg”/„erstinstanzliches Gericht”,

— w Niemczech w „Oberlandesgericht”,

— w Grecji w „Εφετείο”,

— w Hiszpanii w „Audiencia Provincial”,

— we Francji w „cour d’appel”,

— w Irlandii w „High Court”,

— we Włoszech w „Corte d’appello”,

— w Luksemburgu w „Cour d’appel”,

— w Niderlandach:

- a) jeżeli odwołanie składa osoba, która wystąpiła o wydanie stwierdzenia wykonalności orzeczenia, lub pozwany, który stawił się przed sądem — w „gerechtshof”,
- b) jeżeli odwołanie składa pozwany, który nie stawił się przed sądem — do „arrondissementsrechtbank”;

— w Austrii w „Bezirksgericht”,

— w Portugalii w „Tribunal de Relação”,

— w Finlandii w „hovioikeus”/„hovrätt”,

— w Szwecji w „Svea hovrätt”,

— w Zjednoczonym Królestwie:

- a) w Anglii i Walii w „High Court of Justice”;
 - b) w Szkocji w „Court of Session”,
 - c) w Irlandii Północnej w „High Court of Justice”,
 - d) w Gibraltarze w „Court of Appeal”.
-

ZAŁĄCZNIK III

Odwołania określone w art. 27 mogą być składane:

- w Belgii, Grecji, Hiszpanii, Francji, we Włoszech, Luksemburgu i Niderlandach tylko w drodze skargi kasacyjnej,
 - w Niemczech tylko w drodze „Rechtsbeschwerde”,
 - w Irlandii tylko w drodze odwołania ograniczonego do pytań prawnych do „Supreme Court”,
 - w Austrii tylko w drodze „Revisionsrekurs”,
 - w Portugalii tylko w drodze odwołania „ograniczonego do pytań prawnych”,
 - w Finlandii tylko w drodze odwołania do „korkein oikeus”/„högsta domstolen”,
 - w Szwecji tylko w drodze odwołania do „Högsta domstolen”,
 - w Zjednoczonym Królestwie w drodze odwołania ograniczonego do pytań prawnych.
-

ZAŁĄCZNIK IV

Świadcstwo określone w art. 33 dotyczące orzeczeń w sprawach małżeńskich

1. Kraj pochodzenia
2. Sąd lub organ wydający świadectwo
 - 2.1. Nazwa
 - 2.2. Adres
 - 2.3. Tel./fax/e-mail
3. Małżonkowie
 - 3.1. Żona
 - 3.1.1. Imiona i nazwisko
 - 3.1.2. Kraj i miejsce urodzenia
 - 3.1.3. Data urodzenia
 - 3.2. Mąż
 - 3.2.1. Imiona i nazwisko
 - 3.2.2. Kraj i miejsce urodzenia
 - 3.2.3. Data urodzenia
 - 3.3 Kraj, miejsce (o ile jest znane) i data zawarcia związku małżeńskiego
 - 3.3.1. Kraj zawarcia związku małżeńskiego
 - 3.3.2. Miejsce (o ile jest znane) zawarcia związku małżeńskiego
 - 3.3.3. Data
4. Sąd wydający orzeczenie
 - 4.1. Nazwa
 - 4.2. Umiejscowienie
5. Orzeczenie
 - 5.1. Data

5.2. Numer

5.3. Rodzaj orzeczenia

5.3.1. Rozwód

5.3.2. Unieważnienie małżeństwa

5.3.3. Separacja

5.4. Czy orzeczenie wydane zostało w trybie zaocznym?

5.4.1. Nie

5.4.2. Tak⁽¹⁾

⁽¹⁾ Należy załączyć dokumenty określone w art. 32 ust. 2.

6. Nazwiska stron, którym udzielono pomocy prawnej

7. Czy od orzeczenia można się odwołać na mocy przepisów prawnych Państwa Członkowskiego pochodzenia?

7.1. Nie

7.2. Tak

8. Data uprawomocnienia orzeczenia w Państwie Członkowskim, w którym orzeczenie zostało wydane

8.1. Rozwód

8.2. Separacja

Sporządzono w dnia

Podpis i/lub pieczęć

ZAŁĄCZNIK V

Świadcstwo określone w art. 33 dotyczące orzeczeń w sprawach odpowiedzialności rodzicielskiej

1. Kraj pochodzenia
2. Sąd lub organ wydający świadectwo
 - 2.1. Nazwa
 - 2.2. Adres
 - 2.3. Tel./fax/e-mail
3. Rodzice
 - 3.1. Matka
 - 3.1.1. Imiona i nazwisko
 - 3.1.2. Data i miejsce urodzenia
 - 3.2. Ojciec
 - 3.2.1. Imię i nazwisko
 - 3.2.2. Data i miejsce urodzenia
4. Sąd wydający orzeczenie
 - 4.1. Nazwa sądu
 - 4.2. Umiejscowienie sądu
5. Orzeczenie
 - 5.1. Data
 - 5.2. Numer
 - 5.3. Czy orzeczenie zostało wydane w trybie zaocznym?
 - 5.3.1. Nie
 - 5.3.2. Tak (!)

(!) Należy załączyć dokumenty określone w art. 32 ust. 2.

6. Dzieci, których dotyczy orzeczenie ⁽¹⁾
- 6.1. Imiona, nazwisko i data urodzenia
- 6.2. Imiona, nazwisko i data urodzenia
- 6.3. Imiona, nazwisko i data urodzenia
- 6.4. Imiona, nazwisko i data urodzenia
7. Nazwiska stron, którym udzielono pomocy prawnej
8. Poświadczenia wykonalności i doręczenia
- 8.1. Czy orzeczenie o wykonalności wydane zostało zgodnie z prawem Państwa Członkowskiego pochodzenia?
- 8.1.1. Tak
- 8.1.2. Nie
- 8.2. Czy orzeczenie zostało doręczone stronie, przeciwko której wystąpiono z wnioskiem o wykonanie przepisów?
- 8.2.1. Tak
- 8.2.1.1. Imiona i nazwisko strony
- 8.2.1.2. Data doręczenia
- 8.2.2. Nie
- Sporządzono w dnia
- Podpis i/lub pieczęć
- _____

⁽¹⁾ W przypadku liczby dzieci większej niż czworo wykorzystać drugi formularz.